

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 40.

Sjette Session.

44de Møde.

Tirsdagen den 27de Februar.

(Fortf.)

Ordføreren: Min ærede Collega i Udvalget har fuldkommen rigtigt udviklet, hvad der var Udvalgets Betænkelse ved det Forslag, der er fremskommet, nemlig at en Forandring i Terminologien skulde betegne en forandret Opsættelse af Forholdet, og det er ganske vist, at de ærede Forslagsstillere ikke have været ganske enige i den Terminologi, som Udvalget før har brugt, dersom de mene, at Ordet „passerer“ i denne Henseende kunde være et Æquivalent. Imidlertid har jeg, allerede inden den ærede Cultusminister udtalte sig, yttret, at der efter den Maade, hvorpaa det forholder sig med Opsættelsen i saa Henseende, ikke kunde være Tvivl, og dette er blevet bekræftet ved, hvad den ærede Cultusminister har yttret. Jeg for mit Bedkommende lægger ikke Vægt paa Udtrykkene, da den eensstemmige Mening, efter hvad der er foregaaet her i Thinget, er aldeles utvivlsom.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg kan, for at bruge et Udtryk, som den ærede sidste Taler (B. Christensen) adskillige Gange har brugt overfor mine Uttringer, ikke andet end udtale min Forundring over, at han i den Grad har misforstaaet, hvad jeg har yttret, og hvad jeg har gjort. For det Første vil det dog vist ikke kunne have undgaaet den ærede Taler, at det paa ingen Maade er mig, som har bragt det Forslag frem, som nu foreligger. Der er blevet talt, om det havde været mit Formaal at faae en saadan Forandring gjort. Den ærede Rigsdagsmand

vil erkende, at, dersom det virkelig havde været mit Formaal, havde jeg selv bragt dette Forslag frem. Med Hensyn til Formen for mine Foredrag, ja, da indrømmer jeg, at der jo altid er noget Subjectivt derved, og jeg maa finde mig i, at den ærede Rigsdagsmand ikke synes derom; men, hvad Realiteten angaaer, maa jeg dog bemærke, at jeg paa ingen Maade her idag har sagt, at det skulde beroe paa Krigsministeren, om dette Forslag skulde tages tilfølgelse eller ikke. Jeg har derimod sagt, at det Første, jeg efter den Antydning, som selve Udvalgets Ordfører havde givet, maatte have at gjøre, var at erfare, om Krigsministeren selv maatte skulde være tilbøjelig til den omhandlede Brug af Soldater; thi saa bortfalder hele Spørgsmaalet. Jeg har dernæst sagt — og det beder jeg vel fastholdt — at, selv om der fra Krigsministeren ikke skulde komme nogen saadan Hindring, saa vil jeg føle mig opfordret til selv at tage under Overveelse, om ikke den hele Theatervagt kunde undværes, saaledes at ikke derved nogen større Byrde blev paalagt Theatret. Jeg har endelig for det Tredie sagt, at dersom det viste sig, at der vilde udfordres en større Penges bevilling, maatte Spørgsmaalet finde sin Afgjørelse i næste Budget. Det var mine Uttringer; og jeg tillader mig at tilføie, at om ogsaa Thinget maatte fastholde sin tidligere Indstilling, agter jeg dog ikke at gaae nogen anden Vej, som jeg overhovedet ikke seeser nogen Mulighed af at vælge nogen anden.

Da Ingen videre begærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved

Forslag af Nyholm, Krarup, Holst, Mortensen, Thalbiser og Unsgaard,